

เทอมสุดท้าย ที่ไม่มีวันหยุด

นวนิยายดราม่า ชีวิตนักศึกษาฝึกงาน

เหลืออีกหนึ่งเทอมก็จะจบ แต่ก่อนถึงวันรับปริญญา
เธอต้องผ่านด่านที่ไม่มีสอนในห้องเรียนใด — การฝึกงานจริง
ที่งานลาโหมเข้ามาพร้อมกัน จนแทบไม่เหลือเวลาให้หายใจ

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

| บทที่ ๑ — วันแรกที่ไม่มีเวลาให้ตื่นเต้น

นาฬิกาปลุกดังตอนตีห้าครึ่ง ปาลิดา เจริญวงศ์ หรือที่ทุกคนเรียกว่า "ปาย"
นักศึกษาปีสี่ คณะบริหารธุรกิจ สะดุ้งตื่นทั้งที่ยังไม่ได้นอนเต็มอิ่มสักคืนตั้งแต่ปิด
เทอมมา วันนี้เป็นวันแรกของการฝึกงานที่บริษัท บลูมิ่ง ครีเอทีฟ จำกัด เอเจนซี
โฆษณาขนาดกลางย่านสุขุมวิท ที่เธอใฝ่ฝันอยากร่วมงานมาตั้งแต่ปีสอง

เธอซ่อมแนะนำตัวหน้ากระจกอยู่หลายรอบ เตรียมกระดาศโน้ตใส่กระเป๋า ตั้งใจ
ว่าจะยิ้มให้พอดี ไม่มากไม่น้อยจนดูเก๋ๆ กังๆ แต่พอถึงหน้าออฟฟิศจริง ทุกอย่างก็

ซ่อมมากลับใช้ไม่ได้เลยสักอย่าง

"น้องปายใช้ไหม เข้ามาเลยจ๊ะ วันนี้มีประชุมลูกค้าด่วนตอนสิบโมง ตามพี่มาก่อน"

พี่แนน ซีเนียร์ครีเอทีฟที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลเด็กฝึกงาน พุดพลางเดินนำหน้าอย่างรวดเร็ว ไม่ทันให้ปายได้ตั้งหลักหรือแนะนำตัวตามที่ซ่อมมาเลยแม้แต่ประโยคเดียว

ก่อนจะรู้ตัวอีกที ปายก็นั่งอยู่ในห้องประชุมพร้อมโน้ตบุ๊กเครื่องเก่า ท่ามกลางพี่ๆ ในทีมที่พูดคุ้พท์เฉพาะทางเร็วจนเธอตามแทบไม่ทัน บริฟลูกค้า กำหนดส่งงาน โมทีฟแคมเปญ ทุกคำล้วนเป็นคำที่เธอเคยอ่านในตำราเรียน แต่ไม่เคยรู้ว่าเมื่อใช้จริงมันเร็วและกดดันขนาดนี้

บ่ายวันนั้น คุณพิชญ์ ผู้อำนวยการฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ เดินเข้ามาวางแฟ้มหนาเตอะไว้ตรงหน้าปาย พร้อมประโยคที่ทำให้เธอใจหายวาบ

"น้องช่วยสรุปบริฟลูกค้าห้าเจ้านี้ให้พี่ภายในพรุ่งนี้เข้าได้ไหม พี่รู้ว่าเป็นวันแรก แต่ที่นี้ทำงานกันแบบนี้ตลอด ถ้าทำได้ก็จะรู้เลยว่าอยู่รอดกับเราได้"

ปายกลืนน้ำลาย ยอมรับคำสั่งทั้งที่ในใจกำลังคิดถึงตารางเรียนที่ยังเหลืออีกสามวิชา และหัวข้อโครงการจบที่ยังไม่ได้เริ่มลงมือแม้แต่บรรทัดเดียว วันแรกของการฝึกงานที่เธอเคยจินตนาการว่าจะเป็นวันแห่งความตื่นเต้น กลับกลายเป็นวันที่เธอไม่มีแม้แต่วเวลาจะรู้สึกตื่นเต้นด้วยซ้ำ

| บทที่ ๒ — งานสองทาง

สัปดาห์ที่สองของการฝึกงาน ปายเริ่มเข้าใจจังหวะของออฟฟิศมากขึ้น แต่ปัญหาใหม่ก็โผล่มาแทนที่ปัญหาเก่า อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการงานจบส่งไลน์มาทวงหัวข้องานวิจัยที่เธอต้องส่งภายในสองสัปดาห์ ในขณะที่งานจากบริษัทก็ไม่เคยลดน้อยลงเลย

ทุกเช้าปายต้องตื่นตีห้าเพื่ออ่านเปเปอร์งานวิจัยก่อนไปทำงาน ทุกเย็นหลังเลิกงานหกโมงครึ่ง เธอต้องรีบกลับห้องพักเพื่อพิมพ์รายงานความคืบหน้าโครงการงานจบให้ทันส่งอาจารย์ตอนเที่ยงคืน แล้ววนกลับมาทำงานบริษัทอีกครั้งในเช้าวันถัดไป เป็นวงจรที่ไม่มีจุดพักแม้แต่วันเดียว

เพื่อนสนิทของเธอ แก้ว ที่ฝึกงานอยู่อีกบริษัทหนึ่งโทรมาบ่นทุกคืนเช่นกัน "กว่าทุกคนที่เคยฝึกงานมันโหดกันทั้งนั้นแหละ ที่บอกว่าช่วงเวลาสนุกที่สุดของชีวิตนักศึกษา" แก้วพูดพลางหัวเราะเหนื่อยๆ ผ่านสาย ปายได้แต่หัวเราะตาม เพราะรู้สึกแบบเดียวกันเป๊ะ

ในออฟฟิศ ปายต้องแข่งขันแบบไม่ได้ตั้งใจกับ ต้นข้าว เด็กฝึกงานอีกคนจากมหาวิทยาลัยอื่น ที่ดูมั่นใจและทำงานคล่องแคล่วกว่าเธอในทุกด้าน ทุกครั้งที่คุณพิชญ์ชมงานของต้นข้าวต่อหน้าทั้งทีม ปายก็รู้สึกตัวเองเล็กลงไปอีกนิด แม้จะพยายามบอกตัวเองว่าไม่ควรเอาไปเปรียบเทียบกับก็ตาม

"พีแนคะ หนูรู้สึกว่าการตามคนอื่นไม่ทันเลย" คืนหนึ่งขณะช่วยกันจัดเอกสารหลังเลิก

งาน ปายอดไม่ได้ที่จะพูดความในใจออกมา

"ทุกคนรู้สึกแบบนี้ตอนเริ่มงานใหม่ทั้งนั้นแหละ" พี่แนนตอบพลางยิ้มอ่อนโยน
"แต่พี่เห็นนะว่าน้องพยายามมากกว่าที่น้องคิดกับตัวเองเยอะ" คำพูดสั้นๆ นั้น
ทำให้ปายรู้สึกดีขึ้นได้ชั่วคราว ก่อนที่ความเหนื่อยล้าจะกลับมาหาเธออีกครั้งในเช้า
วันรุ่งขึ้น

| บทที่ ๓ — คินที่ไม่ได้นอน

เข้าสู่สัปดาห์ที่หก ร่างกายของปายเริ่มส่งสัญญาณเตือน เธอเริ่มลืมนัดหมายเล็กๆ
น้อยๆ มือสั่นเวลาถือแก้วกาแฟแก้วที่สี่ของวัน และมีคินหนึ่งที่เธอนั่งหลับคาโต๊ะ
ทำงานที่บ้านโดยไม่รู้ตัว ตื่นมาอีกทีตอนตีสามพร้อมกับงานฟรีเซนต์ลูกค้ำที่ยังทำ
ไม่เสร็จ และบทที่สามของโครงการงานจบที่ยังไม่ได้แตะเลยสักตัวอักษร

โทรศัพท์มือถือขึ้นสายเรียกเข้าจากแม่ที่ต่างจังหวัดพอดีในตอนที่กำลังจะ
ร้องไห้ด้วยความเหนื่อย "ลูกจ๋า ทำไมเสียงเหนื่อยแบบนี้ กินข้าวกินปลาหรือเปล่า
อีกก็เดือนจะเรียนจบแล้วนะ"

ปายยิ้มฝืนๆ แม่แม่จะมองไม่เห็น "หนูสบายดีค่ะแม่ ใกล้เคียงแล้ว ไม่ต้องห่วงนะคะ"
เธอวางสายแล้วนั่งเฝ้าอยู่คนเดียวในห้องมืดๆ ความรู้สึกที่ไม่อยากให้ใครผิดหวัง

ทับถมกันจนแน่นในอก

วันรุ่งขึ้นที่ออฟฟิศ ระหว่างประชุมทีมเตรียมงานฟรีเซนต์ใหญ่ให้ลูกค้ารายสำคัญ ปายพยายามฝืนสมองที่ไม่ได้พักผ่อนให้ทำงานต่อ แต่กลับพลาดจับใจความบริพ ผิดจุด เธอเตรียมข้อมูลงบประมาณแคมเปญผิดตัวเลขไปทั้งหมด โดยไม่รู้ตัวเลย จนกระทั่งช่วงบ่าย

ต้นข้าวเป็นคนแรกที่ตรวจพบความผิดพลาด และพูดขึ้นกลางที่ประชุมทีมโดยไม่ ได้ตั้งใจทำร้ายใคร แต่คำพูดนั้นกลับทิ่มแทงใจปายอย่างจัง "เอ๊ะ ตัวเลขงบตรงนี้ มันคลาดเคลื่อนไปเกือบสามแสนเลยนะพี่ ถ้าส่งลูกค้าแบบนี้คงมีปัญหาแน่ๆ"

ทุกสายตาในห้องหันมาที่ปาย เธอรู้สึกหน้าร้อนวูบ มือเริ่มสั่น และในหัวมีเพียง ความคิดเดียวผุดขึ้นมาซ้ำๆ ว่าเธอไม่เหมาะกับที่นี่ ไม่เหมาะกับงานสายนี้ และ อาจไม่เหมาะแม้แต่จะเรียนจบให้ทันตามที่ตั้งใจไว้เลยด้วยซ้ำ

| บทที่ ๔ — พลาด

คุณพิชญ์เรียกปายเข้าไปคุยในห้องทำงานส่วนตัวหลังประชุมจบ น้ำเสียงเรียบเฉย จนปายเดาไม่ออกว่าจะเจอกับอะไร "น้องรู้ไหมว่าตัวเลขที่ผิดวันนี้ ถ้าไม่มีใครจับ ได้ก่อนส่งลูกค้า มันจะเสียหายแค่ไหน"

ปายก้มหน้า น้ำตาคลออยู่ในตา "หนูขอโทษค่ะ หนูจะรีบแก้ไขให้เดี๋ยวนี้เลย" เธอพยายามพูดให้เสียงมั่นคง แต่กลับสั่นเครือออกมาอย่างชัดเจน

"พี่ไม่ได้อยากให้น้องขอโทษ พี่อยากรู่ว่าน้องนอนกี่ชั่วโมงต่อคืนมากกว่า" คุณพิชญ์พูดพลางถอดแว่นออกวางบนโต๊ะ น้ำเสียงเปลี่ยนไปเป็นห่วงใย "พี่เห็นน้องมาทำงานทุกวันหน้าตาเหนื่อยล้ากว่าเดิมเรื่อยๆ พี่เข้าใจว่าน้องพยายามเต็มที่ แต่คนที่ไม่ได้พักเลยจะเริ่มพลาดง่ายขึ้นเรื่อยๆ เหมือนกัน"

คืนนั้นปายกลับห้องพักด้วยความรู้สึกที่หนักอึ้งที่สุดตั้งแต่เริ่มฝึกงานมา เธอนั่งจ้องหน้าจอโน้ตบุ๊กที่เปิดค้างทิ้งไฟล์งานฟรีเซนต์และไฟล์โครงงานจบไว้พร้อมกัน มือลากเมาส์ไปหยุดอยู่ที่อีเมลลาออกจากการฝึกงานที่เธอพิมพ์ทิ้งไว้ครึ่งฉบับตั้งแต่สัปดาห์ก่อน

เธอพิมพ์ต่อจนจบฉบับ อ่านทวนอีกครั้ง นิ้วลอยอยู่บนปุ่มส่ง ในใจมีเสียงเล็กๆ กระซิบว่าถ้าลาออกตอนนี้ ทุกอย่างจะเบาลงทันที ไม่ต้องเจอความกดดัน ไม่ต้องเจอสายตาเปรียบเทียบ ไม่ต้องเจอความรู้สึกว่าตัวเองไม่ดีพอ

แต่ก่อนจะกดปุ่มส่ง สายตาของเธอเหลือบไปเห็นรูปถ่ายวันรับน้องปีหนึ่งที่ติดอยู่มุมจอ ภาพตัวเองยิ้มกว้างพร้อมปายชื่อคณะที่เธอเคยภูมิใจที่สุด ปายวางมือลงจากเมาส์ ปิดหน้าจออีเมลนั้นไปเงียบๆ โดยไม่ได้กดส่ง แล้วเอนหลังพิงเก้าอี้ ปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาอย่างที่ไม่รู้มานาน

| บทที่ ๕ — คนที่มองเห็น

เช้าวันรุ่งขึ้น พี่แนนชวนปายออกไปกินข้าวเที่ยงนอกออฟฟิศเป็นครั้งแรก ร้านก๋วยเตี๋ยวเล็กๆ ใกล้บริษัทที่ไม่มีใครในทีมรู้จัก พี่แนนสั่งอาหารเสร็จแล้วพูดขึ้นอย่างตรงไปตรงมา "พี่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนนะ ตอนฝึกงานปีสี่ พี่เคยเขียนอีเมลลาออกทิ้งไว้สามฉบับโดยไม่กล้าส่งเหมือนกัน"

ปายเงยหน้าขึ้นมองพี่แนนด้วยความประหลาดใจ "ไม่คิดว่าคนที่ดูมั่นคงอย่างพี่แนนจะเคยผ่านช่วงเวลาแบบเดียวกันมาก่อน" "แล้วพี่ทำยังไงคะ ถึงผ่านมันมาได้"

"พี่เริ่มจากขอความช่วยเหลือ" พี่แนนตอบ "เด็กฝึกงานหลายคนคิดว่าต้องทำทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบคนเดียว ต้องพิสูจน์ตัวเองตลอดเวลา แต่จริงๆ แล้วคนที่เก่งที่สุดในออฟฟิศนี้ก็ยังต้องถามคนอื่นอยู่ดี ไม่มีใครรู้ทุกอย่างตั้งแต่วันแรกหรอก"

พี่แนนหยุดคิดครู่หนึ่งก่อนพูดต่อ "พี่ไปคุยกับคุณพิชญ์แล้วนะ เรื่องตารางงานของน้องที่ชนกับโครงการจบ พี่เสนอให้ปรับตารางให้น้องมีเวลาทำโครงการจบช่วงเช้าก่อนเข้างานได้ ส่วนงานเร่งด่วนพี่จะช่วยแบ่งงานกับต้นข้าวให้มากขึ้น"

ปายอิงไปชั่วคราว ก่อนจะรู้สึกตาร้อนผ่าวอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เป็นความรู้สึกที่ต่างออกไปจากคืบก่อน มันคือความรู้สึกที่มีคนมองเห็นความพยายามของเธอจริงๆ ไม่ใช่แค่ความผิดพลาดเพียงอย่างเดียว

"ขอบคุณค่ะพี่แนน" ปายพูดเบาๆ "หนูจะพยายามให้ดีกว่านี้"

"ไม่ต้องพยายามให้ดีกว่านี้หรอก" พี่แนนยิ้ม "แค่พยายามพักให้พอ แล้วทำเท่าที่"

ทำได้ก็พอแล้ว ที่เหลือให้เวลาช่วยตัวเอง"

| บทที่ ๖ — วันนำเสนอ

สามสัปดาห์ต่อมา ปายยืนอยู่หน้าห้องประชุมใหญ่ของบริษัท กำลังจะนำเสนอแผนแคมเปญที่เธอรับผิดชอบเป็นหลักเป็นครั้งแรกให้ลูกค้าฟังโดยตรง มือของเธอยังสั่นเล็กน้อยเหมือนวันแรกที่มาฝึกงาน แต่ครั้งนี้เป็นความสั่นที่มาพร้อมความมั่นใจมากกว่าความหวาดกลัว

คืนก่อนหน้านี้ออนนอนหลับเต็มอิ่มเป็นครั้งแรกในรอบหลายสัปดาห์ เพราะบทสุดท้ายของโครงการจบถูกส่งให้อาจารย์เรียบร้อยแล้วเมื่อสองวันก่อน ตารางเวลาที่พี่แนนช่วยจัดใหม่ทำให้เธอมีที่ว่างให้หายใจ แม้จะยังไม่ใช่วิถีที่สบายนัก แต่ก็ไม่ใช่ชีวิตที่หายใจไม่ทันอีกต่อไป

การนำเสนอผ่านไปด้วยดี ลูกค้าถามคำถามหลายข้อที่ปายตอบได้อย่างมั่นใจ เพราะเป็นข้อมูลที่เธอลงมือทำวิจัยและวิเคราะห์ด้วยตัวเองมาตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เมื่อประชุมจบ คุณพิชญ์เดินมาทักปายเบาๆ "ทำได้ดีมากวันนี้ น้องปาย"

ต้นข้าวที่นั่งอยู่ข้างๆ ยิ้มให้ปายอย่างจริงใจ "พี่ฟรีเซนต์เก่งขึ้นเยอะเลยนะ ผมว่า

ช่วงหลังพี่พายไม่เหมือนคนที่เพิ่งมาวันแรกแล้ว" ปายยิ้มตอบ ครึ่งนี้ไม่มีความรู้สึก
เปรียบเทียบตัวเองกับใครอีกต่อไป มีเพียงความรู้สึกภูมิใจในสิ่งที่เธอเดินผ่านมาได้
ด้วยตัวเอง

เย็นวันนั้น ปายโทรหาแม่เป็นครั้งแรกในรอบนาน ด้วยน้ำเสียงที่ไม่ต้องฝืนยิ้มอีก
ต่อไป "แม่คะ วันนี้หนูพรีเซนตงานสำเร็จค่ะ อีกไม่กี่เดือนหนูก็จะเรียนจบแล้วนะ
คะ"

เสียงแม่ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่งก่อนตอบกลับมาด้วยความปลื้มปิติ "แม่ภูมิใจใน
ตัวลูกมากนะ ไม่ว่าลูกจะเจออะไรมา แม่รู้ว่าลูกสู้เต็มที่แล้ว"

ปายวางสายแล้วเดินออกมายืนที่ระเบียงออฟฟิศ มองตึกสูงที่ไฟยังสว่างอยู่หลาย
ชั้นในยามค่ำ เธอนึกย้อนไปถึงตัวเองเมื่อวันแรกที่ก้าวเข้ามาในที่แห่งนี้ด้วยความ
ตื่นเต้นปนหวาดกลัว และตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าหอมสุดท้ายที่ไม่มีวันหยุดนี้ ไม่
ได้สอนให้เธอเก่งขึ้นเพียงอย่างเดียว แต่สอนให้เธอรู้จักขอความช่วยเหลือ รู้จักพัก
เมื่อจำเป็น และรู้จักภูมิใจในความพยายามของตัวเอง แม้มันจะไม่ได้สมบูรณ์แบบ
เสมอไปก็ตาม

บางครั้งเส้นทางสู่ใบปริญญาไม่ได้โรยด้วยความสำเร็จอันราบรื่น

แต่ไรด้วยคืนที่ไม่ได้นอน ความผิดพลาดที่ต้องเรียนรู้ และมือที่ยื่นมาช่วยในวันที่มีดมน

ที่สุด

ปายเรียนจบตามกำหนดในเทอมถัดมา พร้อมกับจดหมายเสนองานประจำ

จากบริษัทบลูมมิ่ง ครีเอทีฟ ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยเกือบเขียนจดหมายลาออกให้

— จบบริบูรณ์ —